

Ang Simbahan - Bahagi 2 ng 2

"At [si Cristo] ang ulo ng katawan, ang iglesia: siyang pasimula, ang panganay sa mga patay; upang sa lahat ng bagay siya ang mauna."
Colosas 1:18

Sa unang bahagi ng ating pagtalakay sa paksa, "Ang Iglesia," na lumabas sa isyu ng magasin na The Dawn noong nakaraang buwan, tinalakay natin ang makasulatang kahulugan ng salitang "iglesia," kung paano ito nabuo kasunod ng Unang Pagparito ni Jesus, at ang mga kinakailangan upang maging kasapi. Tinalakay rin natin kung ano ang ibig sabihin ng "nabinyagan kay Cristo," ang simbolo ng binyag sa tubig, at ang organisasyon ng iglesia ayon sa Biblia.

Sa isyung ito ng buwang ito, magbibigay kami ng karagdagang pagninilay sa paksang ito. Kabilang sa mga mahahalagang paksa na tatalakayin sa mga susunod na pahina ang: Ang papel ng labindalawang apostol at iba pang mga lingkod ng simbahan; ang misyon ng simbahan; at ang makalangit at makalupang yugto ng plano ng Diyos para sa kaligtasan ng buong sangkatauhan mula sa kasalanan at kamatayan sa pamamagitan ni Cristo.

Labindalawang Apostol

Sa banal na kaayusan, ang buong iglesia, simula sa Pentekostes, ay paglilingkuran ng labindalawang apostol na hinirang ng Diyos. (Pahayag 21:10,14;

Efeso 2:19,20) Alinsunod dito, pinili ni Jesus ang labindalawang indibidwal upang makasama niya sa kaniyang ministryo upang sila'y makatanggap ng personal na pagsasanay at pagtuturo mula sa kaniya. Sila ay sina Pedro, Andres, Santiago, Juan, Felipe, Bartolomeo, Tomas, Mateo, Santiago na anak ni Alfeo, Tadeo, Simon, at Hudás. Mateo 10:2-4

Si Judas, gaya ng ating nalalaman, ay napatunayang di-matapat, at ipinahihiwatig ng mga Kasulatan na si Pablo ay pinili ng Panginoon upang punan ang kanyang puwesto. Nalaman natin sa Gawawa 1:23-26 ang pagsisikap ng labing-isang apostol na natira na pumili ng isa upang punan ang puwesto ni Judas. Pinili nila si Matías. Gayunpaman, isinagawa ang aksyong ito bago pa man nila matanggap ang Banal na Espiritu, at walang ebidensya na pinagkalooban ng Panginoon ang kanilang pinili. Hindi na muling lumitaw ang pangalan ni Matías pagkatapos nito.

Ang salitang apostol [Griyego: "apostolos"] ay nangangahulugang "ang sinugo," isang delegado o sugo ng Ebanghelyo. Mula sa malawak na pananaw na ito, ang bawat Kristiyano ay isang apostol, sapagkat tayong lahat ay "mga sugo ni Cristo." (2 Corinto 5:20) Sa katunayan, ang salitang Griyego na "apostolos" ay ginamit sa Bibliya na tumutukoy sa iba pang mga indibidwal bukod sa labindalawang piniling apostol. (Juan 13:16; Filipos 2:25) Gayunpaman, hindi nito ibig sabihin na inokupa nila ang parehong mataas na posisyon ng awtoridad sa kongregasyon na ibinigay ng banal na pagtatalaga sa mga espesyal na pinili ng Panginoon.

Sa Juan 17:12 tinutukoy ni Jesus ang labindalawang apostol na hinirang ng Diyos bilang yaong mga ibinigay sa kaniya ng kaniyang Ama sa langit. Hindi pinili ng mga natatanging apostol na ito ang isa't isa para sa posisyon, kaya wala silang awtoridad na piliin si Matías upang palitan si Judas. Gaya ng paghirang ng Panginoon sa iba, gayon din naman sa kaniyang sariling panahon at paraan pagkatapos ng kaniyang pagkabuhay na mag-uli, hinirang niya si Pablo at binigyan siya ng awtoridad bilang isa sa labindalawa.

Ang labindalawang apostol ay higit pa sa mga tagapangaral lamang ng Ebanghelyo. Sila ay himalang pinagkalooban ng inspirasyon ng Banal na Espiritu na nagbigay-daan sa kanila upang magsalita at magsulat ng mensahe ng Banal na Salita ng Diyos nang may awtoridad at katumpakan. Ang kanilang salita ay, at hanggang ngayon ay, isang banal na mensahe para sa bawat Kristiyano. Dahil sa makapangyarihang katungkulan ito na kanilang hinahawakan sa organisasyon ng simbahan, ang ganap na simbahan ay inihahalintulad sa isang lungsod. Ang simbolikong lungsod na ito ay ipinakita na may labindalawang batong pang-saligan at sa mga batong ito ay nakasulat ang mga pangalan ng "labindalawang apostol ng Kordero." Pahayag 21:14

Iba pang mga Alipin

Sa Efeso 4:11, ipinaalam sa atin ni Apostol Pablo na naglaan ang Panginoon ng iba pang mga lingkod sa iglesia. Bukod sa mga apostol, naglaan Siya ng mga propeta, mga ebanghelista, mga pastor, at mga tagapagturo. Tinawag ni Pedro ang mga manunulat ng Lumang Tipan bilang "mga banal na propeta" ng

Diyos. (2 Pedro 3:2) Nagsulat sila ayon sa kanilang "ginanyak ng Espiritu Santo," kaya't dapat tanggapin ng Kristiyano ang kanilang salita, gaya ng sa mga apostol, bilang may awtoridad. 2 Pedro 1:21

Ngunit nang gamitin ni Pablo ang mga propeta bilang mga lingkod sa iglesia, ginamit niya ang termino sa mas malawak na kahulugan, na inilalapat ito sa mga pampublikong tagapagpaliwanag ng Ebanghelyo. (1 Corinto 12:28; Efeso 4:11; Mga Gawa 11:27,28; Mga Gawa 15:32; Mga Gawa 21:10,11) Ang mga propeta, ebanghelista, pastor, at tagapagturo na ito ay lahat ng mahahalagang lingkod sa simbahan, ngunit hindi sila hinimok ng Diyos gaya ng labindalawang apostol, at hindi rin sila hinirang sa parehong himalang paraan gaya ng mga apostol.

Ang pahayag sa Bagong Tipan na "nag-orden ... ng mga matatanda sa bawat kongregasyon," ayon sa tekstong Griyego, , ay mas wasto na tumutukoy sa "pag-unat ng kamay," gaya ng sa pagboto. (Gawa 14:23) Ang malinaw na ipinahihiwatig nito ay ang mga mas mababang lingkod ng kongregasyon, kapwa mga matatanda at mga diyakono, ay dapat halal sa pamamagitan ng boto ng kongregasyong kanilang paglilingkuran.

Ang salitang "matanda" sa Kasulatan, na makikita rin sa talata sa itaas, ay karaniwang tumutukoy sa mga lalaking naglilingkod sa simbahan sa espirituwal na paraan. Ang pastor, guro, ebanghelista, o propeta bilang pampublikong tagapagpaliwanag ay sakop ng pangkalahatang tawag na "matanda." Ang salitang Griyego na "presbuteros," kung saan ito isinalin sa Gawa 14:23, ay nangangahulugang isang taong hinog. Sa simbahan, inilalarawan nito ang isang

kinikilalang matatag sa pananampalataya at hinog sa espirituwal na karanasan.

Ang salitang "obispo" ay ginagamit din sa Bagong Tipan at inilalapat sa mga lingkod na lalaki na hinirang ng simbahan. Ang salitang Griyego na "episkopos", kung saan ito isinalin, ay nangangahulugang "superintendente" o "tagapangasiwa." Ang lahat ng mga matatanda ay nararapat, ayon sa pagkakataon at kakayahan, na maging mga tagapangasiwa sa simbahan. Tungkulin nila ang magbantay sa kawan ng Diyos at alagaan ang mga pangangailangan nito, lalo na sa espirituwal na aspeto. 1 Timoteo 3:1,2; Tito 1:7

Ang salitang "diakono" ay lumilitaw din nang ilang beses kaugnay ng mga kaayusan ng Maagang Simbahan. Ito ay salin ng salitang Griyego, "diakonos", na ang ibig sabihin ay "gumawa ng mga lakad," o "maglingkod." Sinasabi sa Kasulatan na ang mga diyakono ay "mga lalaking may mabuting patotoo, puno ng Espiritu Santo at karunungan," na hinirang upang tumulong sa mga materyal na pangangailangan ng simbahan. Ang mga unang hinirang ay nasa simbahan sa Jerusalem. Mga Gawa 6:2-4; 1 Timoteo 3:8-13

Ang mga kwalipikasyon sa Kasulatan para sa mga nararapat na mahalal ng isang kongregasyon upang maglingkod bilang mga matatanda, o mga obispo, at mga diyakono, ay itinakda ni Pablo sa 1 Timoteo 3:1-13. Sa mga kwalipikasyong ito, ang pahayag na "may kakayahang magturó" ay nagpapahiwatig ng wastong pag-unawa sa Katotohanan ng plano ng Diyos na itinuturo sa Bibliya. Anumang grupo ng mga inihandog na mananampalataya, malaki man o maliit, na may mga kapatid na tumutupad sa mga

kwalipikasyong ito, ay pinahihintulutan ng Kasulatan na ihalal sila sa mga ministryong ito. Kapag nagawa ito, ang mga pagtatalaga ay kinikilala ng Panginoon.

Pinatunayan ng Kasulatan na hindi kailangang tumingin ang anumang grupo ng mga Kristiyano sa isang punong simbahan para sa awtoridad na maghalal ng mga lingkod, magdaos ng mga pulong, at isagawa ang gawain ng Panginoon. Gayundin, hindi kailangang malaki ang mga kongregasyon upang magamit ang kanilang kalayaan sa ganitong paraan. Ang tala sa Bibliya ay marami sa mga simbahan, o grupo ng mga Kristiyano, noong mga araw ng mga apostol ay naorganisa sa mga tahanan ng mga mananampalataya at doon ginanap ang kanilang mga regular na pulong. (Roma 16:5; 1 Corinto 16:19; Colosas 4:15) Ganoon din ang nagagawa ngayon. Ngayon, gaya ng noong nakaraan, sagana ang pagpapala ng Panginoon sa mga nakakakita ng iba na maaari nilang makipagtulungan bilang isang grupo—o, ayon sa kahulugan ng Kasulatan, isang simbahan. Maaari nilang halalin ang kanilang sariling mga lingkod sa pamamagitan ng simpleng pag-unat ng kamay. Hindi kailangan ang talaan ng mga miyembro, at hindi rin ito pinahihintulutan ng Kasulatan.

Walang masyadong nakasaad sa Bibliya tungkol sa kalikasan ng mga pagtitipon na ginaganap ng iba't ibang grupo sa Maagang Simbahan. Tiyak na ang mga apostol at iba pa, paminsan-minsan, ay nangaral. Gayunpaman, maaaring magkaroon ng kapaki-pakinabang na mga pagtitipon kahit na walang sinumang kwalipikado para mangaral. Napakakatulong ng mga pagtitipon para sa pag-

aaral ng Bibliya (), maging ito man ay paksang-aralin o kontekstwal, kung saan ang lahat ng naroroon ay may pagkakataong ipahayag ang kanilang mga saloobin at magtanong. Ang isang matanda, kung may naihalal, ay dapat maglingkod upang panatiliing maayos ang pag-aaral. Ang mga pagpupulong para sa panalangin, papuri, at patotoo ay espiritwal ding kapaki-pakinabang sa mga taimtim na nagsusumikap na makilala at gawin ang kalooban ng Diyos.

Ang Misyong ng Simbahan

Ang kasalukuyang misyon ng simbahan ay tatlong-bahagi. Una, ito ay para sa pagpapakumpleto [Griyego: ganap na paghahanda] ng mga banal para sa hinaharap na gawain ng paglilingkod. (Efeso 4:12,13) Pangalawa, ito ay upang paunlarin sa bawat miyembro ang mga bunga at biyaya ng Kristiyanong pagkatao. (Galacia 5:22,23; 2 Pedro 1:5-8) Pangatlo, ito ay upang maging saksi ng Diyos sa mundo tungkol sa kaharian ni Cristo na puno ng pagpapala na ngayoy napakalapit na. Mateo 24:14

Sa unang bahagi ng ating pagtalakay sa paksang ito, napansin natin ang mga salitang ito ni Jesus kay Pedro: "Sa batong ito ay itatayo ko ang aking kongregasyon." (Mateo 16:18) Ang bagay na "itinayo" sa takdang panahon ay naaabot ang kasakdalan. Hindi nasa plano ng Diyos na ang "pagtatayo" ng kongregasyon ay magpapatuloy magpakailanman. Kaya hindi ito kaso na ang lahat ng makakamit ng kaligtasan sa pamamagitan ni Cristo ay magiging mga miyembro ng kongregasyon. Ang mismong kahulugan ng salitang iglesia [Griyego: "ekklesia"] ay "isang pagtawag palabas," at ito ay salungat sa konseptong ito ng

layunin ng Diyos sa kasalukuyan. Ang iglesia ay "inawag palabas" mula sa mundo. (1 Corinto 1:26; 1 Pedro 2:9) Magiging "ilan" lamang ang bilang nito, isang "maliit na kawan." (Mateo 7:13,14; Mateo 22:14; Lucas 12:32) Hindi plano ng Diyos na baguhin ang mundo sa pangkalahatan hanggang sa pagdating ng kaniyang ipinangakong kaharian. Mateo 6:10

"Ikaw ang Cristo," ang patotoo ni Pedro, "ang Anak ng buhay na Dios." (Mateo 16:16) Ang pahayag na ito ay nag-ugnay kay Jesus sa mga pangakong Mesiyas ng Lumang Tipan at nagpapahiwatig na wasto nang nakilala ni Pedro sa kay Jesus ang siyang sinugo ng Dios upang tuparin ang mga pangakong iyon. Upang malinaw na makita ang buong banal na layunin sa pamamagitan ng simbahan, mahalagang tandaan ang mga pangako ng Lumang Tipan tungkol kay Cristo; sapagkat ang simbahan ay tinawag mula sa mundo upang makiisa sa kaniya sa pagtupad ng mga pangakong iyon. Sinabi ng Diyos kay Abraham, "Sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa lupa." (Genesis 22:18) Sa Galacia 3:16 ipinaalam sa atin ni Pablo na ang "binhi" ng pangako ay si Cristo. Nagbibigay pa ang apostol ng karagdagang impormasyon tungkol sa binhi ng pangako. Sa Galacia 3:27 at 29 mababasa natin, "Ang lahat sa inyo na nabinyagan kay Cristo ay nagsuot kay Cristo. ... At kung kayo ay pag-aari ni Cristo, kayo nga ang inapo ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako." Narito ang walang-alinlmang patunay na ang mga yaong, sa pamamagitan ng buong paglalaan upang gawin ang kalooban ng Diyos, ay nagiging mga miyembro ng iglesia, na siyang katawan ni Cristo, at nanatiling tapat

hanggang sa kamatayan, ay magiging bahagi ng ipinangakong "binhi" na sa pamamagitan nito'y pagpapalain ang lahat ng tao. Pahayag 2:10

Ang pagtatatag ng simbahan ay hindi ang pagtatapos ng layunin ng Diyos para sa mga anak ng tao. Ito ay simula pa lamang ng kaniyang plano na pagpapalain ang sangkatauhan. Sa Santiago 1:18, sinasabi sa atin na ang iglesia ay isang "uri ng unang bunga" ng mga nilikha ng Diyos. Ginagamit din ang pahayag na ito sa Pahayag 14:4, at ito ay inilalapat sa mga nakikisama sa langit kay Cristo Jesus, ang "Kordero," sa simbolikong Bundok ng Sion, ang makalangit na yugto ng kaharian ng Diyos. Pahayag 14:1; Hebreo 12:22,23

Sa ika-15 kabanata ng 1 Corinto, malinaw na ipinunto ni Pablo na ang pag-asa ng buhay para sa kapwa simbahan at mundo ay nakasalalay sa muling pagkabuhay ng mga patay. Kung walang muling pagkabuhay ng mga patay, iginiit niya, "ang mga nakatulog kay Cristo ay napahamak na rin." (1 Corinto 15:18) Gayunpaman, binigyan niya tayo ng katiyakan ng pagkabuhay na mag-uli at ng pagkakataon para sa lahat na magkamit ng buhay na walang hanggan, na sinasabi, "Sapagkat kung sa Adan ang lahat ay namatay, gayon din naman sa Cristo ang lahat ay bubuhayin." 1 Corinto 15:22

Pagkatapos ay ipinakita ni Pablo na may tiyak na kaayusan, o pagkakasunod-sunod, sa muling pagkabuhay. "Bawat isa sa kaniyang sariling kaayusan: si Cristo ang mga unang bunga; pagkatapos ay ang mga kay Cristo sa kaniyang parating." (1 Corinto 15:23) Ang tinutukoy na "unang bunga" ay ang iglesia. Kasunod nito, ang mas wastong pagsasalin ng tekstong Griyego ay,

"Pagkatapos, ang mga [lahat na hindi bahagi ng iglesia, ayon sa kanilang sariling kaayusan] na magiging kay Cristo sa panahon ng kanyang presensya." Ang salitang "pagparito" sa talataing ito ay isinalin mula sa salitang Griyego na "Parousia", na ang ibig sabihin ay "presensya". Ito ay tumutukoy sa isang libong taon ng kaharian ni Cristo kung kailan siya at ang kaniyang iglesia ay maghahari upang wasakin ang kasalanan at kamatayan at bigyan ang buong sangkatauhan ng pagkakataong tanggapin ang kaloob ng buhay na ibinigay ng kaniyang ipinagkalubog na dugo.

Malinaw ang karagdagang pahayag ni Pablo na kasunod nito: "Pagkatapos ay darating ang wakas, kung kailan iaarok niya ang kaharian sa Diyos, sa Ama; kung kailan wawakasan niya ang bawat pamumuno, bawat kapangyarihan at bawat kapuwersaan. Sapagkat kailangan siyang maghari hanggang mailagay niya ang lahat ng kaaway sa ilalim ng kanyang mga paa. Ang huling kaaway na lipulin ay ang kamatayan." (1 Corinto 15:24-26) Ito ang dakila at pinakahuling layunin ng Diyos na matutupad sa pamamagitan ni Cristo at ng iglesia—ang pagpapala ng "pagkatapos" na aabot sa buong sangkatauhan kapag nakumpleto na ang pagtatayo ng iglesia.

Makakataas at Makalupa

Sa kanyang aral tungkol sa muling pagkabuhay, inihahayag ni Pablo na ang ilan ay makakatanggap ng makalangit na katawan, at ang iba naman ay makalupang katawan—ang nagpapasiya sa bawat kaso ay ang uri ng "buto" o "hubad na butil" na itinatanim. (1 Corinto 15:37,38) Ang "ito" o "hubad na butil" na tinutukoy ni Pablo ay simpleng

pagkakakilanlan, ang kabuuan ng mga kaisipan at pagkatao ng isang tao sa buong buhay niya.

Yaong mga lubos na nakalaan sa paggawa ng kalooban ng Diyos, at inilibing kasama ni Cristo sa sakripisyong kamatayan, ay bibigyan ng isang "celestial," o makalangit na katawan sa kanilang pagkabuhay na mag-uli. (1 Corinto 15:40) Nakasalalay ito sa kanilang paglalakad sa "kabaguhan ng buhay" sa natitirang mga taon ng kanilang kasalukuyang buhay sa lupa. (Roma 6:4) Sa kanilang paglalakbay sa lupa, natutong itutok ang kanilang "puso sa mga bagay na nasa itaas;" makalangit ang kanilang pag-asa; sa pamamagitan ng pananampalataya ay simbolikong nakikipagtira sila kay Cristo "sa makalangit na mga lugar." (Colosas 3:2; Efeso 1:3) Kaya, habang nasa laman pa, "nagtatanim" sila ng makalangit na pagkatao. Sa muling pagkabuhay, tatanggap sila ng gantimpalang makalangit.

Karamihan sa mga tao, gayunpaman, ay hindi interesado sa mga espirital na bagay. Hindi nito sinasabing sila ay masasama. Karamihan sa kanila ay hindi. Mahal nila ang mabubuting bagay sa lupa dahil sila ay nilikhang tao, mga nilalang na lupa, at hindi sila pinapahamak ng Diyos dahil hindi sila naghahangad ng makalangit na mga bagay. Ayon sa likas na kaayusan ng mga bagay, ang mga ito, sa kamatayan, ay "nagtatanim" ng lupaing pagkatao, at bilang resulta ay muling bubuhayin mula sa mga patay bilang mga tao, na may "lupaing mga katawan." 1 Corinto 15:40

Tungkol sa muling pagkabuhay ng iglesia, na inilarawan sa Pahayag 20:6 bilang "unang pagkabuhay," ipinaliwanag ni Pablo, "Ito'y itinanim

sa pagkabulok; ito'y binubuhay na hindi nabubulok. Ito'y itinanim sa kahihyan; ito'y binubuhay na may kaluwalhatian. Ito'y itinanim sa kahinaan; ito'y binubuhay na may kapangyarihan. Ito'y itinanim na natural na katawan; ito'y binubuhay na espiritwal na katawan." 1 Corinto 15:42-44

Dito idinagdag ni Pablo, "May likas na katawan, at may espiritwal na katawan." (1 Corinto 15:44) Sa madaling salita, nais niyang maunawaan natin na sa paglalarawan ng pagbabago ng kalikasan na mararanasan ng mga lalahok sa "unang pagkabuhay," hindi niya ipinahihiwatig na sila lamang ang muling mabubuhay mula sa mga patay, sapagkat ang buong sangkatauhan ay muling mabubuhay mula sa kamatayan, kundi sila lamang ang magkakaroon ng likas, makalupa, at makataong mga katawan.

Ipinagpapatuloy ni Pablo ang kanyang aral, na sinasabi, "Ang unang tao ay mula sa lupa, lupaing nilalang: ang ikalawang tao ay ang Panginoon mula sa langit. Kung paanong ang lupaing nilalang [yaong mga namamatay na may mga pag-asa at pagnanasa ng tao], gayon din naman ang mga lupaing nilalang [sa muling pagkabuhay]: at kung paanong ang langitnang nilalang [yaong mga naglalagay ngayon ng kanilang pagmamahal sa mga bagay na makalangit], gayon din naman ang mga langitnang nilalang [sa muling pagkabuhay]." 1 Corinto 15:47,48

Pinagtapos ni Pablo ang aral na ito tungkol sa muling pagkabuhay, sa pagsasabing, "Ang nabubulok na ito ay dapat magsuot ng hindi nabubulok, at ang may kamatayang ito ay dapat magsuot ng kawalang-kamatayan. Kaya naman, pagka-suot ng hindi

nabubulok ang nabubulok na ito, at ng kawalang-kamatayan ang may kamatayang ito, kanita'y matutupad ang sinasabing salita na nasulat: Ang kamatayan ay nilamon ng tagumpay. O kamatayan, nasaan ang iyong tuka ng ? O hukay, nasaan ang iyong tagumpay?" 1 Corinto 15:53-55

Sa gayon, sa ilang salita, inilalahad ni Pablo ang parehong pag-asa ng iglesia at pag-asa ng mundo. Ang pag-asa ng muling pagkabuhay ng iglesia ay "kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan." (Roma 2:7) Walang taong likas na may kamatayan. Ito ay isang gantimpala na ibibigay sa mga tapat na sumusunod sa mga yapak ni Cristo hanggang sa kamatayan. Sa Pahayag 2:10 mababasa natin, "Maging tapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang korona ng buhay."

Ang pagtawag at paghahanda sa mga ito para sa katuparan ng maluwalhating pag-asang ito sa unang pagkabuhay ay naging gawain ng Diyos sa pamamagitan ng Banal na Espiritu sa kasalukuyang kapanahunan mula nang Pentekostes. Ipinaliwanag ni Pablo, gayunpaman, na kapag natupad na ito, at ang huling miyembro ng simbahan, o "katawan," ni Cristo ay pumasok na sa kaluwalhatian, saka darating ang panahon para sa katuparan ng mga maluwalhating pangako ng Lumang Tipan tungkol sa pagkawasak ng kamatayan: "O kamatayan, nasaan ang iyong tuka? O hukay, nasaan ang iyong tagumpay?" 1 Corinto 15:55; Isaias 25:8; Oseas 13:14

Si Pablo, sa pagkuha ng sipi mula kina Isaias at Oseas, ay tiniyak sa atin ang banal na layunin na wasakin ang dakilang kaaway ng tao, ang

Kamatayan, at ang libingan. Ang salitang "libingan," gaya ng ginamit sa Oseas 13:14, ay salin ng salitang Hebreo na "sheol," at katumbas ng salitang Griyego na "hades" sa Bagong Tipan. Ang mga salitang ito ay isinalin bilang "libingan" at "impiyerno" sa iba't ibang lugar, ngunit ang kahulugang ipinahihiwatig nila, lalo na ang salitang "libingan," ay tumutukoy lamang sa kalagayan ng kamatayan, o pagkalimot, hindi isang literal na lugar ng paghihirap. (Eclesiastes 9:10; Awit 115:17; Mga Gawa 2:31) Kaya, nauunawaan natin ang banal na layunin para sa sangkatauhan na tinukoy ni Jesus nang sinabi Niya na ang "mga pintuan ng impiyerno"—ang libingan, ang kamatayan—ay hindi magwawagi laban sa simbahan. Mateo 16:18

Anong kahanga-hangang katiyakan! Sa buong paghahari ng kasalanan at kamatayan, patuloy na kinuha ng impierno—ang libingan o sepulkro—ang mga biktima nito, ngunit sa Pahayag 1:18 sinasabi sa atin ni Jesus na taglay niya ang "mga susi" ng impierno. Binili niya ang mga susing ito, ang karapatang buksan ang mga pintuan ng impierno, sa pamamagitan ng sarili niyang kamatayan bilang Manatubos ng tao. Kapag ganap nang naitayo ang kaniyang kongregasyon, makikipag-ugnayan ito sa kaniya sa pagbibigay ng mga ipinangakong pagpapala ng buhay sa buong sangkatauhan.

Ang katotohanang sa kasalukuyan ay patuloy na napakaraming milyon ang pumapasok sa kamatayan, sa impiyerno ng Bibliya, ay hindi sila tatanggihan ng mga pagpapalaing ito. Hindi nanaig ang mga pintuan ng impiyerno laban kay Cristo; hindi rin ito mananaig laban sa kaniyang iglesia; hindi rin ito mananaig laban sa natitirang bahagi ng

mundo; at hindi rin ito mananaig laban kay Adan at sa lahat ng namatay mula pa kay Adan. Sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan, malalagay nang maluwang ang mga pintuan na ito, at palalayain ang lahat ng bihag ng Kamatayan! Isaias 42:7; Isaias 49:9; Isaias 61:1; Lucas 4:18

Ito, kung gayon, ang magiging hinaharap na gawain ng simbahan. Napakadakila ng gawaing ito! Anong malaking insentibo ito ngayon upang maging tapat sa Panginoon. Walang mas dakilang kapayapaan o kagalakan na maaaring maranasan ng sinuman kaysa sa nagmumula sa pagkakaisa sa Ama sa Langit, at sa pamumuhay ng isang buhay na lubos na debosyon sa kaniya. Tunay nga, may mga pagsubok, ngunit gaya ng paalala ni Pablo sa atin, ang mga ito ay sa katotohanan ay "magagaan na kapighatian" na tumatagal "sa isang saglit lamang," kapag inihambing sa "walang hanggang bigat ng kaluwalhatian" na ipinangako ng Panginoon. 2 Corinto 4:17,18

Isang pinagpalang pribilehiyo na mabibilang sa mga "hinango," ang simbahan, sa kasalukuyang panahon. Tunay ngang pinagpapala ng Diyos ang kaniyang bayan, lalo na sa pagbubunyag sa kanila ng mga kagandahan ng kaniyang plano ng kaligtasan. Napakalaking pasasalamat natin na sa pamamagitan ni Cristo at ng kaniyang iglesia ay magkakaroon ng pagkakataon ang buong mundo na magalak sa mga biyayang inihanda ng Panginoon para sa kanila—mga biyaya ng pagpapanumbalik, gaya ng inilarawan ni Pedro, "na sinalita ng Diyos sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng kaniyang banal na propeta mula pa noong pasimula ng mundo." Gawa 3:21

Sa pagtingin sa magkakaugnay at mapagmahal na plano ng kaligtasan ng Diyos para sa kapwa simbahan at mundo, na sa pamamagitan nito'y ang ilan sa mga kagandahan ay naipahayag na sa atin sa Kanyang Salita, lubos nating mauunawaan at maipapahayag ang damdamin ng dakilang Apostol Pablo nang isinulat niya: "Oh, kay sagana ng kayamanan, karunungan, at kaalaman ng Diyos! Gaano kalayo ang pag-iisip ng Diyos sa atin! Sapagkat sino ang nakakaalam ng mga kaisipan ng Panginoon? Sino ang tagapayo sa kaniya? At sino ang nagbigay sa kaniya ng una upang siya'y magbayad-puri? Sapagkat ang lahat ng bagay ay mula sa kaniya, at sa pamamagitan ng kaniyang kapangyarihan ang lahat ng bagay ay umiiral, at para sa kaniyang kaluwalhatian. Ang kaluwalhatian sa kaniya magpakailanman! Amen." Roma 11:33-36